

[L. Rasmussen.]

man jo ikke sige —, men det ærede Medlem maa dog huske, at der var 106 000 forsvarsvenlige danske Mænd, der bad den danske Rigsdag om at faa et godt Forsvar, og som var villige til at bringe de fornødne Ofre dertil. Og disse 106 000 havde man at manøvrere med i 8 Aar med Basarer og Fester. Man anmodede hele det danske Folk om at give i Klingbeutelen. Og man fik altsaa 1 400 000 Kr. af disse 106 000 Mennesker, der var villige til at bringe Ofre. Det er Sandheden, og denne Kreds var ikke ringe.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Disse Tal erindrer jeg i dette Øjeblik ikke, men hvad der staar mig meget klart, fordi det var hele Kærnen i Sagen den Gang, er, at det var en ganske lille Kreds, som endogsaa blev betragtet med stor Modvillie af os andre, som tidligere og paa et rent Oplysningsgrundlag havde søgt at føre Fæstningen igennem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning, og hermed afsluttes de korte Bemærkninger.

L. Rasmussen: Den sidste Udtalelse af det ærede Medlem interesserer mig og er betegnende for al konservativ Politik. Der var 106 000, der meddelte den danske Rigsdag: Vi er parate til at bringe de Ofre, der kræves. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel var blandt disse, hvis han da var her i Landet, og saa var der en lille Kreds, der var naiv nok til at tro, at der stod Alvor bagved Ordene, og sagde: Saa kan vi skaffe en Bunke Penge, vi danner en Komité. Men saa blev det ærede Medlem misfornøjet: Det var vel ikke Meningen, at man skulde betale.

Parkov: Det ærede Medlem Hr. P. Munchs Indlæg gav mig det Indtryk, at det ærede Medlem mente, at man her i Danmark ikke havde Raad til at ofre de Summer, som var nødvendige for at gennemføre et virksomt Forsvar. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem kan udtale sig paa den Maade, naar han ser, hvorledes man paa mange Maader kan ofre Penge, som saa udmærket vel kunde være sparet. Naar vi bl. a. her i Landet kan ofre omkring 50 Mill. Kr. aarlig paa Chokolade, synes jeg, at saa kan der ikke være nogen som helst Tvivl om,

at det danske Samfund ogsaa skulde være i Stand til at ofre de Midler, som er fornødne til at gennemføre en virksom Forsvarsordning. Det ærede Medlem hævdede, at Angrebet — det er naturligvis navnlig fra Luften, hvad enten det nu kommer i Form af Bombeangreb eller i Form af Gasangreb — er blevet Forsvaret overlegent, og det er vist rigtigt, saaledes som Situationen er i Øjeblikket; men der er jo ikke nogen Tvivl om, at det, saadan som nu alle Bestræbelser rettes mod at skaffe et Forsvar ogsaa mod Angreb fra Luften, i dette Tilfælde, lige som det i alle andre Tilfælde tidligere er lykkedes, ogsaa fremtidig vil lykkes at etablere virkelige Forsvarsmidler, hvad enten det nu bliver i Form af Luftskeibe, i Form af Skyts eller i Form af Spærringer paa anden Maade ved Hjælp af Taage, eller hvordan man nu kunde tænke sig det. Jeg tvivler ikke om, at det Øjeblik ogsaa vil komme, da Forsvaret i hvert Tilfælde er ligestillet med Angrebet med Hensyn til Virkningen.

Det ærede Medlem vilde mene, at Udlægningen af Minerne i 1914 kunde henføres under de politimæssige Foranstaltninger. Det drejede sig dog ikke alene om Udlægning, thi hvis ikke der skete en Bestrygning af disse Miner i Tilfælde af, at man vilde forsøge at tage dem op, var Minerne i sig selv ganske virkningsløse. Hvis man lod Minestrygere fra en af de krigsførende Magter drage ud og i Ro og Fred fiske alle de Miner op, var det ganske hensigtsløst at foretage en Mineudlægning, og derfor var der ogsaa Bevogtning af Minerne dels fra Søen og dels fra Land; og i det Tilfælde, at det var blevet forsøgt fra anden Side at optage disse Miner, er der ingen Tvivl om, at saa var de paa-gældende ogsaa blevet Genstand for Beskydning fra Skibe eller fra Land fra dansk Side, og saa kan jeg ikke se andet end, at saa var man inde i den Situation, som bl. a. det ærede Medlem Hr. Niels Petersen skildrede, at hvis man begynder at konstatere Neutralitet paa den Maade, at man virkelig griber til Vaaben, saa er det ikke mere en Konstatering af Neutralitet, saa er man i Krig. Jeg kan derfor ikke give det ærede Medlem Ret i, at dette at udlægge Minerne var blot en politimæssig Foranstaltning. Man maa jo ogsaa erindre, hvorledes der, i Beretningen fra Kommissionen til Undersøgelse og Overvejelse af Hærens og Flaadens fremtidige Ordning, Kommissionen af 1922, Bind I, henviser til Skibschefernes Instruks, og i denne Instruks hedder det — jeg beder om den højttærede Formands Tilladelse til et ganske kort Citat —

„Skulde han (Skibschefen) blive an-